

Mustafa KARAMAN'dan Kamuoyuna "Risalelerin Sadeleştirilmesi" ile İlgili Duyuru

İki yılı aşkın bir zaman önce yaptığım bir konuşmanın, internet ortamında, yanlış anlamalara yol açacak şekilde yayınlanmış olması dolayısıyla bazı hususları kısaca arz etmekte zaruret hasıl olmuştur.

Evvela: Lisanihâlin lisanıkalden daha kuvvetli ve daha önemli olduğu hepimizin malumudur. **Suffa Vakfının** bütün müesseselerinde Nur Külliyyatı'nın aslından okunmakta olduğu da yine herkesçe bilinen bir gerçektir.

Saniyen: Bu konuşmanın, sanki yeni yapılmış gibi empoze edilmesi, bir kasıt yoksa da bir gaflet eseridir. Konuşmanın tarihi, sadeleştirme probleminin yeni ortaya çıktığı ve büyük bir hassasiyet ve heyecanla tartışıldığı çok karışık bir ortamdır. İstanbul'da yapılan 14 Nisan 2012 tarihli Geniş Daire meşveretinde geçen şu madde yapılan yatıştırıcı konuşmanın meşveret gereği olduğunu zaten ortaya koymaktadır.

“Ancak şu var ki, Risale-i Nur’un mesleği, kavli-i leyyindir. Hiddet ve şiddete medar beyan ve ifadelerle, husumeti ihsas edebilecek tavır ve ahvallerle, mukabele manasını taşıyan hallere bürünmenin de Nur’un nezih mesleğine uygun olmayacağını kardeşlerimize hatırlatıyor, hikmete medar bir biçimde, Risale-i Nur hizmetinin intişar ve inkişafına kuvvet vermelerini hasseten rica ediyoruz.”

Salisen: Konuşmanın tamamı yerine, sadece bir bölümünün alınmış olması da yanılıcı kanaat doğurmuştur.

Rabian: Bu konuşmada geçen değerlendirmeler sadece benim değil, umum ağabeyler meşveretinde konuşulan ve çoğunluğun iştirakiyle kayda geçen bir kanaattir. (bk. 14 Nisan 2012 Sadeleştirme ile İlgili Lahika, 12. Nokta)

Hamisen: Sadeleştirme çalışmalarına, başından beri şahsım itibariyle duruşum hep şöyle olmuştur:

"Hiçbir sadeleştirme aslının yerini tutmaz. Yani bütün sadeleştirme ve çeviriler, sadeleştiren ve çeviren insanların anlayışı ve kapasitesi ile sınırlıdır. Öyle ise Said Nursi Hazretlerinin ne dediği ile sadeleştiren kişinin ne dediği farklı olacaktır, kimse bunu ona tercih etmek istemez. Muazzez Üstadımızın Ahmet Feyzi Kul Ağabeyimizin, gençlerin Risaleleri daha iyi anlayabilmesi için bir kısmını sadeleştirip

öylece dağıtmaya çalışması hususunda

“Kardeşim, o zaman altına benim değil, kendi ismini koymalısın. Çünkü bu eser artık benim olmaz.”

mealindeki hatıra bize gösteriyor ki, bu tarz ihtiyaçlar ve teşebbüsler olacaktır. Öyleyse bu çeşit sadeleştirmelere bakışımız, Üstadımızın bakışı gibi olmalıdır. Yani sadeleştiren kişi müellif olarak "**Bediüzzaman**" imzasını atamaz ve eserin ismi de "**Risale-i Nur Külliyyatı**" olamaz. Bu hakikati her zaman savunduğumuz, beni tanıyan ve sohbetlerimize iştirak eden herkesin malumudur.

Sadisen: Üstadımıza "**Tuluat**" eserinde sorulan bir sual ve cevabı, meselenin ehemmiyetine binaen burada zikretmeyi vazife addettim. Çünkü hakiki ve şefkatli dostlar bu gibi durumlarda kendilerini belli eder.

"S - Tenkidi nasıl görüyorsun? Hususan umur-u diniyede..."

"C - Tenkidin sâiki, ya nefretin teşeffisidir, veya şefkatin tatminidir. (Dostun veya düşmanın ayıbını görmek gibi.)"

"Sihhat ve fesada muhtemel bir şeyde kabule temayül ve tercih şefkatten; redde temayül ve tercih—vesvese olmazsa—nefretten geldiğine ayardır."

Netice-i Kelam: Bu konuşmada temel gaye, sadeleştirmeyi savunmak değil, sadeleştirme aleyhinde çok ölçüsüzce konuşmalar yapan, böylece hem zihinleri bulandıran hem de kalplerde husumet duygusu uyandıran birtakım genç ve heyecanlı kimseleri itidale davet etmektir. Yani, bu konuşma bir itidal çağrısıdır ve Uhuvvet Risalesindeki ölçülerden sapma gösterenleri aklî delillerle bir ikna faaliyetidir.

Hakikati umumun nazarına hürmetle arz ederim.

Mustafa KARAMAN
19.10.2014